

»Men det er naturligvis en Rest af min Nervøsitet,« — trøstede han sig bestandig. Han havde levet for længe indemuret med sig selv til saadan paa en Studs at kunne taale at have sine kære Medmennesker saa nær ind paa Livet. Det Indtryk, de havde gjort paa ham straks den første Dag paa Rejsen hjemmefra, skulde han aldrig glemme. Da Toget kørte ind paa Stationen i Aarhus og han saa Trængslen paa Perronen, saa den lange Række dyriske Ansigter, der gled forbi hans Kupevindu, var han bleven greben af Angst.

Opholdet i den store Wiesbaden-Pension mellem de mange fremmede Mennesker havde været ham en daglig Lidelse. Heller ikke Naturen havde forskaffet ham nogen Glæde deroppe mellem Taunusbjergene. Han savnede de vide Udsigter fra Favsingholm. Træerne udenfor hans Vinduer stod som livløse i den uforanderligt stille, graa Flodtaage. Aldrig et Glimt af Himmel, aldrig heller en Tone af det stærke Orgel, som daglig havde spillet for ham derhjemme i Jylland. Blot Piskesmæld og Biltuden og Klokke-ringning fra elektriske Sporvogne, der med irriterende Punktlighed hvert andet Minut skurede sig gennem Alleen.

Intet af alt det, der var hændet ham siden han rejste hjemmefra, havde derfor villet blive til rigtig Virkelighed for ham. Alt var gledet ham forbi som